

Cô Hàng Rượu Nguyễn Bình

Tôi đã được đọc một số tác phẩm của một số nhà văn lớn, cô hàng rượu của họ cô nào cũng bốc lửa, dễ say, say từ ánh mắt, nụ cười đến tấm thân ngà ngọc, chỗ nào cũng có thể say được, cuối cùng mới là say rượu cô bán. Mà cũng lạ, có mười cô hàng rượu thì có đến chín cô đa tình. Từ con mắt liếc dao cau đến cái môi mím nụ, cái cười hoa nở, thậm chí cả cái lắc đầu, cái rung mình... cái nào cũng biết nói, cái nào cũng có thể làm cho người ta say, rồi ngất ngây, ngất ngư trong men rượu. Khi rượu đã say thì cứ như ăn phải bùa mê, nhìn ai cũng thấy xinh, nhìn gì cũng quyến rũ, nuốt nà như cô hàng rượu. Có người còn lầm tưởng cái cột đèn đường là cô hàng rượu... Nói vậy đủ biết sức cuốn hút của cô hàng rượu đến thế nào.

Cô hàng rượu của tôi không đa tình, không bốc lửa, cô chỉ khác người ở cái cười nụ. Thú thực tôi đã si mê nụ cười ấy. Uống rượu cô bán tôi còn thể là sẵn sàng hy sinh cho cái cười nụ ấy.

Cô hàng rượu của tôi vừa mới chớm tuổi trăng tròn, ở cô có cả sự hoang dã của núi rừng lẫn cái tinh khiết của nước suối ôn tuyền. Cô như trăng non đầu tháng, như giọt sương sớm trên cành, như bông hoa vừa hé. Ánh mắt cô luôn mở to, thơ ngây, triu mến.

Chợ phiên quê tôi chỉ họp vào ngày chủ nhật, người núi cao, người núi thấp, người rừng già, người rừng non, kẻ ở gần, kẻ ở xa... đều tìm về. Nhiều người đi chợ nhưng chẳng thấy mua bán gì, chỉ đi tìm gặp bạn bè, uống với nhau bát rượu, hỏi thăm chuyện gia đình, người thân, công việc làm ăn... rồi về. Có người còn đem rượu từ nhà đến chợ, tìm bạn, mời bạn nhấp ngụm, mình nhấp ngụm, ôn lại những chuyện cũ, mới. Chiều buông xuống dù lưu luyến vẫn phải chia tay, nhà bạn ở xa, nhà mình cũng không gần, trên con đường đất nắng có kẻ ngất ngư như đang cười mây về nhà.

Quán rượu của cô hàng là gốc cây xoài già cuối chợ, không bàn, không ghế, mười cái bát, hai cái chai, và can rượu lúc thì hai mươi lít, lúc thì mười lít. Quán cô chỉ mở vào ngày chợ phiên.

Vài ba người bạn gặp nhau, kéo đến gốc xoài, mua chai rượu, mượn cô hàng vài cái bát, ngồi xôm trên nền đất, rượu được rót ra, vừa uống vừa tâm sự. Rượu của cô là cứ phải uống bát, ngồi xôm uống mới ngon, mới đã. Rất nhiều người cũng bán rượu, có đến mấy chục hàng, tôi đếm sơ sơ một phiên cũng sấp xỉ năm mươi can hai mươi lít, ba mươi can mười lít, dăm bảy can dăm ba lít. Người bán thành dãy dài. Nhưng không hiểu sao hàng rượu gần gốc xoài vẫn có đông người uống tại chỗ nhất. Ai nói gì cô hàng cũng chỉ cười nụ, ít khi cười to. Thiên hạ cũng giống tôi mến cái cười nụ của cô, hay là mến rượu, hay là gốc xoài có gì cuốn hút mà tôi không biết.

Một tuần, khách chợ chỉ được gặp cô hàng rượu có một lần vào ngày chủ nhật. Tuần nào đi chợ cũng gặp cô. Cô vẫn bán hàng ở gốc xoài quen thuộc. Riêng tôi, khi đi chợ phải qua hàng cô trước mới yên lòng ghé đi nơi khác, nếu không con mắt cứ thấy như thiếu thiếu, chẳng thiết nhìn, chẳng thiết mua cái gì. Hình như là có một tuần tôi không thấy cô hàng rượu, gốc xoài buồn hẳn đi, nắng không buồn tới, gió chẳng buồn lại. Nhiều người nhớ cô bán rượu đến độ không uống của ai khác mà ngồi ở nơi quen thuộc tán chuyện với nhau, người khác có đến mời rượu cũng đều lắc đầu. Nhiều người cố len lỏi qua đám đông để ra gốc cây xoài, cô bán rượu hôm nay vắng, họ đứng bần thần một lúc mặt mày ủ ê rồi nặng nhọc lê bước chân ra về.

Cô hàng rượu của tôi! - Nói là của tôi cho oai chứ cô ta có biết tôi là ai đâu, tôi có đi ngang qua hàng cô trăm lần thì chắc gì cô ta đã nhìn, nếu có nhìn thì chắc gì cô ta đã nhớ... Thế nhưng cô vẫn là của tôi, của riêng trong ý nghĩ tôi, không ai thấy, không ai biết, và dĩ nhiên đến cả cô hàng rượu cũng không biết.

Tôi được cơ quan cử đi học. Sáu tháng sau trở lại, đến chủ nhật tôi vội vàng ra chợ, tìm đến gốc xoài, nơi ấy không một hạt nắng, gió cũng lặng im, chỉ thấy lá vàng phủ một lớp dày trên mặt đất. Tôi ngần ngừ một lúc rồi ra về. Tuần sau tôi lại tìm đến gốc xoài, lá vàng dày thêm trên nền đất cũ. Tôi lại thất vọng ra về. Tuần sau nữa vẫn thế, lá vàng vẫn cứ rơi còn cô hàng rượu của tôi vẫn vắng bóng.

Thì ra cô hàng rượu đã lấy chồng. Nơi cô đến cách khu chợ bốn dãy núi. Chắc vì xa nên cô không thường xuyên đến chợ như trước được. Và hình như cô cũng thôi không nấu rượu để bán nữa.

Sau đó tôi vẫn đi chợ, thỉnh thoảng vẫn ghé gốc xoài, biết đâu đấy một ngày kia cô hàng lại mang rượu đến đó bán thì sao !?